

"Будинок милосердя Рокитнівщини"

**"Можна багато й красиво говорити про милосердя.
Можна щиро захоплюватися людьми, які займаються милосердям.
Але тільки одиниці здатні щоденно і непомітно
робити малі і великі діла для оточуючих - діла милосердя."**

Для багатьох село Вежиця завжди здавалось краєм світу. "Коли і чому поселилася тут перша людина? Серед дрімучих лісів і непрохідних боліт. Як вона дісталася в це місце по такому бездоріжжю". Раніше взагалі у Вежицю можна було дістатися лише літаком. Оце цивілізація. Півгодини і намісті. Зараз же жителі північних сіл Рокитнівського району змушені трястися добрих дві години в автобусі. Що зробиш? Ніхто не може вибрати де народитися, чи у великому місті, чи у віддаленому селі віддаленого району. Є щасливі люди і там, і там. Розповісти про одного із таких щасливих людей ми і хотіли б. Людина, яка впевнено знашла своє місце у житті, не може бути нещасною. А мова йдеться про "Будинок милосердя", засновником якого є Кузьмич Валерій Мусійович.

Валерій Мусійович, діловий молодий чоловік, народився в 1967 році в с.Вежиця Рокитнівського району, Рівненської області, справляє дуже приємне враження. У 1973 році пішов до Вежицької загальноосвітньої школи, яку закінчив з відзнакою у 1982 році. Відразу після школи вступає до Коростишівського педагогічного училища Житомирської області, яке закінчує в 1986 році також з відзнакою. Після закінчення училища армія, службу проходив в Німеччині. З 1988 року працює

вчителем Вежицької загальноосвітньої школи, викладає трудове навчання та креслення, пропрацював 12 років.

- "Я вважаю професію вчителя однією з найващих професій, а в ті часи зарплата була невисокою та вкрай нестабільною, грошей не платили, було дуже важко забезпечити сім'ю, тому залишив цю посаду", - ділиться пан Валерій. Хоча вчителі та керівництво школи дуже не хотіли відпускати зі школи такого працівника.

У 1989 році одружується, дружина Кузьмич Галина Кирилівна, 1971 року народження з с.Дроздинь Рокитнівського району. Сім'я виховує десять дітей: Валентина (1990 р.н.), Юрій (1992 р.н.), Вікторія (1995 р.н.), Надія (1997 р.н.), Тетяна (1999 р.н.), Моисей (2001 р.н.), Катерина (2002 р.н.), Валерій (2004 р.н.), Марко (2006 р.н.), Карина (2003 р.н.).

- "Хоч і був матеріально забезпечений, але мав пустоту в серці, хотів щось нове, і знайшов Бога в Євангельській вірі", - ділиться пан Валерій. В 1998 році вступає до цієї віри.

Маючи своїх дев'ятьох дітей, вони з дружиною Галиною вирішили удочерити дівчинку Карину, з великими гарними карими оченятами. Але у дівчинки немає однієї ніжки.

За словами Валерія після народження 9 дитини у сім'ї була дуже тяжка життєва ситуація, син Марко народився в дуже тяжкому стані і практично був приречений на життя інвалідом. Та сім'я твердо вірила в те, що Бог буде милосердним і зараз хлопчик розвивається добре. Саме це і спонукало до прийняття рішення взяти дитину на усиновлення, "Нехай буде ще хоч одній дитині краще", - каже господар. Карина родом з Луганської області, їй майже 5 років. У неї є і мама, і тато, які відмовилися від дівчинки через її інвалідність. Валерій спілкувався по телефону з рідною дівчинкою, повідомив про удочеріння, проте вони залишилися байдужими...

Будучи віруючою людиною до Валерія приходить розуміння, що свою віру в Бога треба підтверджувати найкращими справами. Взявши дитину інваліда, і спостерігаючи за життям інвалідів виникло бажання створити "Будинок

милосердя". Від знайомих віруючих людей дізнавався про скрутне становище інвалідів та людей похилого віку.

- "Мені багато приходитьесь їздити, зустрічатися з людьми і те становище, коли є така велика кількість людей нікому непотрібних, мене завжди хвилювало, - ділиться пан Валерій. Як віруюча людина, я дійшов висновку, що говорити можна багато, але слова слід підтверджувати справами. І створив благодійну організацію, яка називається "Будинок милосердя Рокитнівщини". Його впевненість у своїй справі викликає повагу.

"Будинок милосердя" - це звичайний сільський будинок, оббитий вагонкою. Обійстя ще не загороджене, дворових будівель поки немає. Та зустрічає будинок завжди тишею, чистотою та теплом. Чотири кімнати, кухня, ванна, туалет. Всі зручності. Є другий поверх, але ще не добудований.

В одній із кімнат проживають дві старенькі жінки Вакулич Віра та Кулакевич Агафія. Одній уже за вісімдесят, іншій - за шістдесят. Засновник "Будинку милосердя" Валерій Кузьмич привіз їх хворих із Старого Села. Вони виявились нікому не потрібними, навіть рідні.

В іншій кімнаті розташувалися три молоді дівчини: Надія (27 років), Наталія (25 років) та Ірина (23 роки), сестри, дівчата не можуть пересуватися без сторонньої допомоги. Тут живе і їх батько Петро Никонорович (54 роки), теж інвалід.

Також проживає в будинку інвалід дитинства Моргун Анжела 32 роки, родом із Полтавської області. Мати залишила дівчинку в місті Миргороді на залізничному вокзалі з неперевиною пуповиною. Кругла сирота.

За інвалідами та людьми похилого віку доглядають няні, їх тут три. Працюють по черзі, проте поки що на волонтерських засадах.

Сам будинок належить Валерію Кузьмичу. Ще коли він працював у школі, йому сільрада виділила житло. Пізніше він побудував новий будинок, в якому оселився, а цей віддав під "Будинок милосердя".

Різні людські долі. Одні живі-здорові і навіть не задумуються, що може бути інакше. А інші...

Сім'я Поченюків жила на восьмому поверсі. Мама, тато, п'ятеро дітей: три доньки і два сини. Тато інвалід, у всіх п'ятох дітей - церебральний параліч. Панельний дім, холодно, сиро. Вони міняють квартиру на будинок в одному із містечок Черкаської області. Але і тут не все в порядку. До будинку підходить плавун, будинок починає руйнуватися. Знову розмінюються на будинок у селі. Невдовзі помирає мама, згодом і два сини. Сім'я залишається у скрутному становищі, без догляду, і без допомоги...

Взимку цьо року Валерій Мусійовис забрав сім'ю до себе. Батько Петро Никонорович та троє доньок: Надія, Наталія та Ірина, хоч і мали якісь перестороги, їдучи сюди, але залишилися дуже задоволені. В порівнянні з тими умовами в яких вони знаходились, це видається розкішшю.

Для всіх мешканців, які живуть тут кращого і непридумаєш. Чисто, тепло, ситно. Отакі людські долі.

- "Фінансування від держави нема ніякого. Все тримається на пожертвах людей. Наші поліщуки по натурі дуже милосердні і жертвні люди. Головне іскру в душі запалити. Вони з легкістю відгукуються на прохання про допомогу. Я, до речі, це дуже ціную. Бо якщо у людей не буде довіри до мене, ця справа завалиться. Щомісячно народним депутатом Верховної Ради України Сулковським Павлом Гнатовичем перераховується кошти з заробітної плати, спонсором є голова правління ВАТ Рокитнівський скляний завод Мініч Григорій Іванович, допомагає також спілка підприємців Кушнір Микола Захарович", - розповідає Валерій Мусійович.

P.S. Для всіх небайдужих до долі інвалідів та людей похилого віку повідомляємо реквізити для перерахування коштів:

Благодійна організація "Будинок милосердя Рокитнівщини", Код ЄДРПОУ
35567361, Р/р 260053017402, МФО 333368, Ощадбанк м.Рівне.

